

Stakkels Asser. Ikke bare har han et navn, der rimer på spasser. Han er også en ensom dreng, som bor alene med sin mor, der er alvorligt psykisk syg.

Det kan vi voksne, der læser den, se, mens det publikum, bogen er skrevet for, måske bare ser en kvinde, der spiser for mange kager og snakker med sine dukker. Det er faktisk Asser, der er forælder for hende. Asser har derfor ikke tøj, der passer, eller en smart cykel som de andre børn. Henne i skolen mobbes han af tre plageåndere, der nærmest kan lugte Assers usikkerhed og derfor har udset ham som deres faste yndlingsoffer. Man bliver virkelig vred indeni over at læse de ydmygelser, drengene udsætter Asser for – og som er virkelighed for tusindvis af børn hver dag. Heldigvis sker der nogle dramatiske begivenheder, der giver Asser en allieret i gartneren Anton og hans kone Olga – to rare og handlekraftige mennesker, der hjælper Asser og hans mor til et bedre liv.

Bogen er skrevet i et let og ligefremt sprog, og man mærker, at her er tale om en særdeles erfaren børnebogsforfatter. Anna-Marie Helfer er uddannet folkeskolelærer og har skrevet 55 børnebøger siden 1999, hvoraf seks er udgivet på Dansk Psykologisk Forlag i 2019. Bogens temaer emmer af en forfatter, der brænder for udsatte børn og familier. Det vil være oplagt at læse sådan en bog med et barn, der er berørt af ét af bogens temaer: Psykisk syge forældre og adskillelsen fra disse i forbindelse med behandlingssteder, opholdssteder og plejefamilier, samt mobning og ensomhed i skolen.

Det er enormt rørende at følge Assers forvirrede tanker, som tydeligt illustrerer, hvor loyale børn er mod deres forældre, og hvor langt de vil gå for at hjælpe dem. Asser lærer gennem bramfrie og farverige Anton at sige fra over for bøllerne, og at det ikke er i orden, at han alene skal hjælpe sin paranoide og hjælpeløse mor. Vi ser, hvor svært det er for drengen at overlade det ansvar, han har påtaget sig, til andre. Det er jo kun ham, der kender morens behov og vaner. Det kan være svært at lære, at man selv i det hele taget er noget værd.

Bogen er skrevet i små afsnit og kapitler, som let er læst eller læst højt for et barn. Forfatteren tør at formidle direkte til barnet, som det oplever verden i den danske folkeskole anno 2019, komplet med mobiltelefoner og bandeord. Desuden er hun ikke bange for at præsentere barnet for det utvetydige i livet, fx at Assers problemer ikke bare sådan er løst, men at livet har fået mere varme, fællesskab og ro efter, at Anton og hans fornuftige kone Olga er kommet ind i drengens tilværelse.

Desuden har Asser fået så meget selvtillid, at han tør åbne munden og konfrontere den uretfærdighed, han møder på sin vej. Det er rørende skrevet, og jeg tror ethvert barn, omsorgssvigter eller ej, kunne drømme om en Anton, der siger "Nu skal du høre min dreng! Du skal lære at tro på, at du har lov at være i den her verden," imens han giver store bjørnekrammere.

Jeg ville ikke tøve med at anbefale bogen til et barn, der har brug for at kunne spejle sig i Assers historie – eller et hvilket som helst andet barn.

Af Michelle Kaptain, psykolog

